

[Hørt Petersen.]

at den nordlige del af Vietnam blev overladt til frihedsbevægelsen, mens den sydlige fortsat skulle være under fransk administration, udøvet af en fransk indsat regering i Saigon. De to områder skulle genforenes 2 år senere i 1956 efter almindelige valg. Så nægter den fransk indsatte, senere af amerikanerne overtagne regering i den sydlige halvdel at gennemføre disse valg; den nægter endog at forhandle om gennemførelsen af disse valg, og dermed opstår den situation, at der bliver noget, man kan kalde Nordvietnam, og noget, man kan kalde Sydvietnam. Men det, at der i dag eksisterer noget specielt, man kan kalde Nordvietnam, det er ganske enkelt udtryk for, at frihedsbevægelsen i 1954 efter det franske nederlag lod sig nøje med for en tid at administrere Nordvietnam, mod at der blev gennemført valg i hele Vietnam 2 år senere. Det skete ikke.

Så er der spørgsmålet om det meget omtalte lån til Nordvietnam. Nu siger man, at regeringen har politiseret Danmarks humane u-landspolitik. Ja men det er jo det omvendte, der er tilfældet. Det er det omvendte, der er tilfældet, fordi der er ydet betydelige beløb, kreditter af forskellig art, til det daværende Saigonstyre under den forudsætning, at så måtte også regeringen i Hanoi have tilsvarende lån og kreditter. Og det er man så sprunget fra i den nuværende situation. Det er at politisere.

Jeg sagde, at jeg mener, der i løbet af den halve snes år, vi har diskuteret disse ting, er sket en betydelig erkendelse også i denne sal af, hvad der er foregået i Sydøstasien, hvad der er foregået i Vietnam. Men jeg tror ikke, at denne erkendelse er kommet langt nok. Det er ikke nok, som hr. Lasse Budtz var inde på, at spørge eller lægge et stort ansvar på Van Thieu. Hvorfor forhandlede han ikke? Hvorfor viste han sig ikke mere imødekommende? Det er for smed at rette bager. Vi ved alle sammen nu, hvorfor Van Thieu ikke viste sig mere imødekommende, hvorfor Van Thieu krænkede Parisaftalerne, for det er jo det, der er sagen. Det gjorde han, fordi han havde fået garantier, hemmelige garantier fra daværende præsident Nixon og nuværende udenrigsminister Kissinger om, at det kunne han bare gøre. Amerikanerne ville til syvende og sidst komme til hjælp, hvis det gik galt.

Så dér, hvor vi skal placere ansvaret, det er i Det Hvide Hus, det er i Washington. Det er dér, man har hovedansvaret, både for de sidste 10-15 års begivenheder i Vietnam og for den måde, tingene har udviklet sig på i de allersidste dage, derunder Van Thieus krænkelser og bestandige krænkelser af våbenhvilen.

Amerikanerne blandede sig i 1954, da de rykkede ind efter franskmændene og støttede den daværende sydvietnamesiske leder, de indsatte ham såmænd selv, støttede ham i at sige nej til gennemførelse af Genèveaftalen. Amerikanerne blandede sig i 1963, da man gennem den hemmelige efterretnings-tjeneste CIA lod den daværende sydvietnamesiske præsident myrde. Amerikanerne blandede sig i 1965-73, da man sendte over 1/2 million tropper til Sydvietnam og kastede flere bomber ned over Nordvietnam, end der blev kastet over Tyskland under hele 2. verdenskrig. Amerikanerne blandede sig igen fra 1973-75, efter at Parisaftalerne var indgået.

Jeg synes jo nok, når jeg hører nogle af ordførerne i denne debat, at så bliver snart virkelig gjort til hvidt, og hvidt bliver virkelig gjort til sort. Så får man det indtryk, at her er et kæmpemæssigt oprustet Nordvietnam med russere og kinesere, og hvad ved jeg, i ryggen, som udletter det stakkels Sydvietnam, denne lille svage stat — hvor sandheden er den stik modsatte, at ikke på noget tidspunkt har befrielsesstyrkerne, FNL, Nordvietnam, fået nogen støtte af sovjetiske eller kinesiske soldater, mens der derimod på et vist tidspunkt befandt sig over 1/2 million amerikanske soldater i Sydvietnam.

Når vi så kommer til Parisaftalerne, var der følgende hovedpunkter i Parisaftalerne: de to parters tropper skulle blive stående, hvor de stod, hver part skulle så administrere sit område. Blækket var næppe tørt på dokumentet, før Van Thieu lod sine tropper gå til angreb, og hele det første år efter våbenhvilens indgåelse var præget af, som det hed, tilbageerobring fra Saigons side af de områder, som Vietcong, som man sagde, havde besat.

Det var efter Parisaftalerne. Et andet hovedpunkt i Parisaftalerne var, at de politiske fanger skulle løslades. Vi ved fra Amnesty International, at der blev ikke løsladt